FIONA SAMPSON

AT KÄSMU AND OTHER POEMS

LA KÄSMU ȘI ALTE POEME

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

2010

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://mttlc.ro/editura/

Translator: **BRÂNDUŞA PREPELIŢĂ – RĂILEANU**

Editors: Lidia Vianu, Georgiana Mîndru

Proofreader: Georgiana Mîndru, MA student of MTTLC

Technical editor: Carmen Dumitru, MA student of MTTLC

ISBN: 978-606-92387-0-7

Acknowledgements

Grateful acknowledgements are due to the editors of the publications where some of these poems originally appeared: Areté, Poetry Europe, P.N.Review. Some of these poems first appeared in translation in the magazines Beagle (Tokyo), Knishevnik (Banja Luka), Orfeo (Sofia) and the volumes Pjesme (Sampson, trans. Durdevi´c, Croatian PEN, 2008) and Zweimal Sieben Gedichte (Sampson, trans. Richter, Weiser Verlag, 2009). Some will appear in Rough Music (Carcanet, 2010). 'Skater' was commissioned by BBC R3's The Verb. 'Rough Music or Songs without Tunes' was commissioned by the Guildford International Music Festival for a chamber cycle with the composer Steven Goss and published by Cadenza (2010). I'm also very grateful to the Estonian Literature Centre and the Estonian Writers' Union for a stay at Käsmu.

Fiona Sampson

Mulţumiri

Cu deosebită recunoştinţă îi menţionez pe editorii care au publicat pentru prima dată câteva dintre aceste poeme: Areté, Poetry Europe, P.N.Review. Câteva dintre poeme au fost traduse şi publicate în premieră în revistele Beagle (Tokyo), Knishevnik (Banja Luka), Orfeo (Sofia) şi în volumele Pjesme (Sampson, trans. Durdevi´c, Croatian PEN, 2008) şi Zweimal Sieben Gedichte (Sampson, trans. Richter, Weiser Verlag, 2009). Altele vor fi publicate în Rough Music (Carcanet, 2010). 'Patinoar' a fost comandat de BBC R3 (The Verb). „Muzică disonantă sau Cântece fără melodie" a fost comandată de Guildford International Music Festival pentru realizarea unui ciclu cameral împreună cu compozitorul Steven Goss şi publicată de Cadenza (2010). De asemenea sunt recunoscătoare Centrului de Literatură Estoniană şi Uniunii Scriitorilor din Estonia pentru un sejur petrecut la Käsmu.

Fiona Sampson

CONTENTS

LIDIA VIANU

Fiona Sampson’s text is a universe. It encompasses words (many other poets’ poems are rewritten in this one), emotions (usually cryptic, encoded in perfect ‘objective correlatives’), geography, philosophy (of love postponed, of how to bear the too late or the irretrievable when they happen). This text is and is not about love. Sampson’s love is a tantalizing might-be, the spectre of the soon to become might-have-been.

This subtle play upon the (verbal, enduring) unreality of (painfully transitory, rendingly mortal) reality is what differentiates it brutally from someone like T.S. Eliot, from the generation of Modernism.

She uses all the tricks ever (from the deeply emotional stream of consciousness in her text to a very contemporary laconic dryness), and writes a composite of all times. Gun in hand – possibly well hidden in the folds of her magic sensibility, she hunts down all possibilities of poetry, and this is what makes her poem unforgettable. She haunts the reader long after the poem has been read precisely because she pushes the frontier of poetry into the wild west of psychology. She writes a poetic psychology of the longing self.

She utterly defamiliarizes whatever she formulates. Her poems are a wonderful wait, but they are nobody’s home: the reader is cut to the quick, he needs air and bolts back into his uninteresting, everyday world, devoid of intensity as it is. Sampson’s intensity is not inhabitable: it is like a scalpel that cuts a living body. In order to be poetic, you have to be cruel: this is her technique.

FIONA SAMPSON

AT KÄSMU AND OTHER POEMS
LA KÄSMU ȘI ALTE POEME

Traducere de **BRÂNDUŞA PREPELIŢĂ-RĂILEANU**

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

The Betrayal

Something is broken –
Milk not rising from the floor
to resume the shape of a jug,
the stone splashed
with creamy stars

Something has broken through
what was clear –
It makes a dark star in glass –
the way distance
draws on the unseen

Broken and new
as a staggered chord,
the next moment
comes racing back
along your glance

Trădarea

Ceva s-a frânt –
Aşa cum laptele risipit pe podea
nu mai poate lua forma ulciorului,
ca piatra împroşcată
cu steluţe gălbui.
Ceva s-a frânt în
ceea ce era limpede –
o stea întunecată, sticloasă, prinde contur –
aşa cum distanţa
trasează neprevăzutul.
Frântă şi nouă,
ca o inimă şovăielnică,
clipa următoare
goneşte înapoi
de-a lungul privirii tale.

Zeus to Juno

He –

You saw the way her body looked at me
all address
calling me down
She was so
well-turned,
curve and volume
her body presented itself
Clay –
I could mould it

She –

You were taboo
not totem –
covered her
though your wing gave no shelter

your pale plumage
becoming shadow
your beak caught
in the net of her hair

He –

When I entered her
her death became my life
in her death swoon
she fell away from me

the more she fell
the deeper I pursued her
the deeper I went
the more lost she became
her body
became a forest of echoes
hills and valleys
echoing each other, a language
I didn't know

She –

The discarded body
lies in long grass,
flies and wasps
fumble there

On a summer day
the lost girl hums –
Kelly, Sarah, Jo, changed
into parable

prodigal hair
flung out
            body agape
like a question

The scavenging crow
knows she's beautiful,
outgrowing her name
in the noon heat

Zeus către Junona

El –
Ai văzut cum m-a privit trupul ei
toată acea atitudine
chemându-mă
Era atât de
graţioasă,
rotunjimi şi volume,
trupu-i se înfăţişa.
Lut –
Aş putea să-l modelez
Ea –
Erai un tabù
nu un totem –
Era acoperită
deşi aripa ta nu-i oferea adăpost,
penajul tău palid
devenea umbră,
ciocul tău prins
în reţeaua părului ei.
El –
Când am pătruns-o
moartea ei a devenit viaţa mea
în leşinul ei de moarte
s-a îndepărtat de mine,
cu cât cădea
cu atât mai adânc o urmăream
cu cât înaintam
cu atât mai pierdută era
trupul ei
devenea pădure de ecouri
dealuri şi văi
răspunzându-şi unii altora, un limbaj
pe care nu-l cunoşteam
Ea –
Trupul lepădat
zace în iarba înaltă,
muşte şi viespi
orbecăie pe acolo
Într-o zi de vară
fata sfârşită murmură
Kelly, Sarah, Jo au devenit
parabolă
belşugul părului
împrăştiat
corpul întins

ca o întrebare
Corbul căutător de stârvuri
ştie că e frumoasă,
preamărindu-i numele
în arşiţa amiezii

First Theory of Movement

I suspect movement mostly
has to do with light.
Flex a bare leg – like this.
Panels of pallor and shadow
rush to re-form,
slipping down the skin
like blinds released against a White Night.

In the window
I glimpse my page turning
and mistake it for a gull.
Out over the bay
the birds' display – wild fowl,
gulls, swallows
skimming the water –

is so clearly delight
it makes me put down my book
to catch the terns
skywriting above the jetty.
They call each other with tender
nudges left over
from long journeys.

Unimaginable what they've seen
and how light must tug,
a mineral strain
flowing through their eyes
into bloodstreams
that race differently, somehow –
the way spring makes us restless.

Wishes and complaints
tumble together on a bed.
And it is spring,
this evening at the shore
where lilac's in green bud
and behind sea-facing windows
a little skin is bared –

Prima teorie a mişcării

Cred că mişcarea
ţine mai ales de lumină.
Arcuieşti un picior gol – aşa.
Zone de paloare şi umbră
se grăbesc să se adune,
alunecând pe piele
ca jaluzelele lăsate împotriva Nopţilor Albe.
În fereastră
îmi zăresc pagina răsucindu-se
şi o iau drept un pescăruş.
Afară, deasupra golfului
rotirea păsărilor – sălbatice zburătoare,
pescăruşi, rândunele
atingând uşor apa –
este atât de limpede bucuria
încât mă face să-mi las cartea
pentru a urmări rândunelele de mare
desenând caligrame aeriene deasupra digului.
Se cheamă una pe alta cu tandre
îmboldiri preluate
din lungile lor călătorii.

Este de neînchipuit ceea ce au văzut
şi cum lumina poate să arate,
o zămislire minerală
alergând prin ochii lor
în circulaţia sângelui
galopând diferit, poate –
asemeni primăverii care ne aduce nelinişte.
Dorinţă şi durere
se rostogolesc împreună pe un pat.
Şi este primăvară,
astă seară pe malul
unde liliacul a înmugurit
iar dincolo de ferestrele care dau spre mare
pielea e un pic dezgolită –

Communion

If I'm you, or you me –
interpenetrating God –
enlarge our intimacy

You who are animus
and blood,
who make me dust

from this table
blown into grass
invisible –

is it you or me
I pass
and cannot see?

Comuniune

Dacă eu sunt întru tine, sau tu eşti întru mine –
Dumnezeu atotcuprinzător –
măreşte-ne apropierea
Tu care eşti animus
şi sânge,
care mă faci ţărână
prin această inscripţie pe o placă
înflorită în iarbă
invizibil –
tu eşti de vină sau eu
că trec
şi nu pot să văd?

Skater

Out into the cold
goes the line you draw
across this pond.

Under deep dark
its track runs true as a dream,

bruised and blue.

Night is its own weather.
A stillness gloves
sheet-ice and sedge,

that cluster of willows above
the darkening rim.
When you move and break the silence

alarm thuds an ice drum
tuned tight as the skin
that binds your bones.

In an elegant
enlarging lens, you
and the moon must drown

together. Go on, then,
where glass
waits to splinter,

and every step's new,
your skates hush-hush
your water-double

through that broken mirror
where moonlight
hurls your shadow forward –

The line behind you brightens
with crystal, then darkens
as you draw it out

of your perfect future, that blank
you recognise
at every turn as you bank

on a widening curve,
and the ice-star at your foot pulses…
Night, dark water

and this is you, slicing
the dream membrane
that holds them apart –

when out into the pond’s
cold eye
you go alone.

Patinoar

Afară, în ger,
urma pe care o trasezi înaintează
de-a curmezişul lacului.

În întunericul adânc,
urma aleargă ca un vis,
scrijelit şi albastru.
Noaptea îi este prielnică.
O nemişcare vătuită
oglinda gheţii şi papura,
pâlc de sălcii deasupra
marginilor întunecate.
Când te mişti şi spargi tăcerea
îngrijorarea loveşte o tobă de gheaţă
bine reglată ca pielea
întinsă pe oase.
Ca într-o elegantă
lentilă măritoare, tu
şi luna vă contopiţi.
Haide, apoi,
acolo unde sticla
aşteaptă să se despice,
şi fiecare pas este nou,
patinele tale şşt – şşt
dublul tău din apă
prin acea oglindă spartă
în care lumina lunii
îţi aruncă umbra mai departe –
Urma din spatele tău se luminează
ca un cristal, apoi se întunecă
pe măsură ce o smulgi
din viitorul tău desăvârşit, acel necunoscut
îl recunoşti
la fiecare răsucire, când te înclini
de-a lungul curbei care se dilată,
şi steaua de gheaţă freamătă la piciorul tău...

Noapte, apă întunecată
şi iată-te, despicând
membrana visului
care le desparte –
când afară, pe ochiul rece
al lacului,
singur, înaintezi.

At Käsmu

The light hardly seems to move.
It clusters at the window
as a frieze of trees
on mineral blue, which might shift –
but this isn't the tentative west,
stippled water-colour
and nuance in light and speech.

Instead, a hooded crow
sways the tip of a pine
so it catches the sun, gold, pink, gold,
and below it the desk gleams
while I drink my coffee and wonder
how to phrase this problem,
this matter of dwelling –

or, more precisely, of not-dwelling.
For what's in question is how to inhabit
(an identity, a place) fully,
which for Heidegger meant without reflection.
Costly blindness…
And seventy years on, at a desk
in a room of grey panelling

and marine light,
on the shore of a country marred
by occupations – Russian, German –
I see we still don't know
how to express the I, solus, the eye
into which all experience flows.
Surely a group has neither sense nor senses?

Or (to try it another way,
as evening cools outside the open window)
why should I finally face
the problem of identity
on this Baltic peninsula,
surrounded by an unknown language
sweet as birdcall?

What's displaced is abjured:
a Freudian rejection, like those Christmas cards
we leave too late to post.
(I'm reminded of a family snap,

the child squinting and camera-shy in her NHS glasses.)
So this fort-da game of Frequent Traveller
is only fancy dress, an incognito.

Driving here, Mart said of the Soviet era,
“We learnt to be liars”. The dust road tipped away
and our imagined skid
sketched a second route through the dusk:
the way we’re tracked by that second life
we don’t lead. Like bad conscience –
dreams of murder, or of choking –

longing for what-might-have-been
is a tracer of moving light
behind each act. Is this lying?
(Here I interrupt myself
to fiddle with the curtain.)
Existentially, such a split is bad faith,
but it’s how we live –

isn’t it? Draw the curtain
and path, pines and painted villas disappear,
but they could all be here,
and my hand on the seam makes that difference…
Imagined from outside
when I stroll the lane,
the room swells as if in a convex lens,

the very model
of feminine resourcefulness.
Its wood panels are like pleats –
all dove-grey serenity.
When I was a child
I was in love with my feminine mother.
She hoisted me up

and let me play with her glass necklace.
Each facet was a prism
but behind the colour
was the volume of glass itself,
ugly-pretty. It seemed a trick I couldn’t grasp.
When we had to be fairies I refused.
I wanted proper lessons.

Only colouring was allowed, so I coloured the table
in my fury to be.
Not to be-a-girl –
behind the school incinerator

I pulled the pink ribbons out of my hair.
Now, walking down to the beach
beyond the trees, I'm still practicing,

neither Alpha-femme nor dyke
but as it were entre-deux-guerres.
The body writes white, say the Frenchwomen. Well –
or smudges like a moving hand,
so what's ink, and what white paper,
gets dimly diffuse
like this evening light and shade.

I'm a visitor here.
So are these eight – nine – wild swans
gliding out of the shining water
towards the jetty.
Look how each bird's double,
reflected beneath it,
completes the fraction:

a silvered surface
and, underneath, weeds pale as milk;
metaphor perhaps for how,
though I dream of something fixed,
history completes me too,
and I dwell on water,
that endlessly-adapting ground

whose instinct is motion.
The human earth floats on it
like the saucer in myth.
…After a pause, I change "motion" to "revision".
People who have minds can change them,
my father used to say.
I love whatever changes.

La Käsmu

Lumina de-abia se clinteşte.
La geam, se-adună-n ciorchini
ca o friză cu arbori
pe albastrul mineral, schimbător –

apusul nu-i doar de probă,
acuarelă zugrăvită
şi nuanţată din lumină şi cuvinte.
În schimb, o cioară vânătă
leagănă vârful unui pin
şi prinde soarele, auriu, roz, auriu,
jos, biroul străluceşte
în timp ce-mi beau cafeaua şi mă întreb
cum să formulez problema,
problema locuinţei –
sau, mai precis, a non-locuinţei.

Pentru că problema e cum să locuieşti
pe deplin (o identitate, un loc),
ceea ce pentru Heidegger era sfârşitul gândirii.
Costisitoare orbire...
Peste şapte decenii, la un birou
într-o cameră cu lambriuri gri
şi albastru deschis,
la marginea unei ţări distruse
de ocupaţii – rusă, germană –

văd că încă nu ştim
cum să ne exprimăm eul, solus, ochiul
prin care curge toată experienţa.
E adevărat că un grup nu are sens sau rost?
Sau (altfel spus,
în timp ce înserarea se răceşte, dincolo de geamul deschis)
de ce ar trebui să înfrunt
problema identităţii
pe această peninsulă baltică,
împresurată de o limbă necunoscută
şi dulce ca ciripitul păsărilor ?

Ceea ce e inoportun e tăgăduit:
o respingere freudiană, ca şi felicitările de Crăciun
puse prea târziu la poştă.

(Îmi amintesc un instantaneu de familie,
un copil şaşiu, cu ochelari de la Direcţia de Sănătate Publică,

stânjenit de aparatul foto.)

Freudianul joc *ici-colo* al Călătorului Împătimit
e doar costum de carnaval, un incognito.

Gonind încoace, Mart spunea despre epoca sovietică,
'Am învăţat să fim mincinoşi'. Prăfuit, drumul se pierdea în depărtare
şi derapajul nostru imaginar
schiţa un al doilea drum în amurg:

cum suntem influenţaţi de o a doua viaţă

pe care nu o stăpânim. Ca şi remuşcările –
crimele sau sufocările din vis –
tânjind după ce-ar-fi-putut-să-fie
trasor al luminii nestatornice
ascuns în fiecare faptă. Asta înseamnă să minţi ?
(Aici mă opresc
să mă joc cu perdeaua.)
Existenţial, întreruperea înseamnă rea-credinţă,

dar aşa trăim –

Nu-i aşa? Trag perdeaua
şi poteca, pinii, vilele pictate dispar,
dar ele, toate, pot fi aici
iar mâna mea pe ţesătură face diferenţa...
Închipuită din afară
când agale mă plimb pe uliţă,
camera mea se lărgeşte ca într-o lentilă convexă,
modelul exact
al ingeniozităţii feminine.
Lambriuri striate –
de o seninătate cenuşie.
Când eram copil
eram îndrăgostită de feminitatea mamei.
Ea mă ridica
şi mă lăsa să mă joc cu mărgelele ei de sticlă.
Fiecare faţetă era o prismă
dar dincolo de culoare
era volumul sticlei,

urât – frumos. Părea un joc pe care nu-l înţelegeam.
Refuzam, când trebuia să fim zâne.
Voiam lecţii adevărate.
Şi pentru că doar coloratul era permis, am colorat masa
în furia mea de a fi.
De a nu-fi-o-fată –

la şcoală, în spatele crematoriului de gunoi
îmi smulgeam panglicile roz din păr.
Acum, coborând spre plajă

dincolo de copaci, exersez încă
nu ca femeia – Alpha, nici ca vreun alt flăcăiandru
ci aşa cum era între-cele-două-războaie.
Trupul scrie în alb, zicea franţuzoaica. Ei bine –
sau pătează ca o mână în mişcare,

dar ce este cerneală şi ce este hârtie albă,
pare neclar
ca lumina şi umbra acestei înserări.

Sunt un călător aici.
Ca şi aceste opt-nouă lebede sălbatice
plutind pe apa strălucitoare
către dig.

Uite cum dublul fiecărei păsări,
reflectat sub ea,
întregeşte fracţia:
o suprafaţă argintie
şi, dedesubt, buruiene alburii
metaforă, poate, a felului în care,
deşi visez la ceva stabil
trecutul mă întregeşte şi el
şi sălăşluiesc pe apă,
pământ veşnic schimbător
pentru care mişcarea înseamnă instinct.
Pământul oamenilor pluteşte
ca un taler în mit.
... După o pauză, schimb ‘mişcare’ cu ‘revizuire’.
Cei înţelepţi pot să le schimbe,
spunea tata.
Îmi place schimbarea.

A Private Language

Nose to the fire,
the dog lies diagonally
on my geometric red and gold
Moroccan rug,
drawing “rest and quietness”
into the room.
The ash logs seethe,

and her breathing
seems to be rocking
a small ark –
I imagine an engine
glowing and thudding
between her ribs.
She sighs

and thumps her tail,
signifying some pleasure
of which I might be part.
Privacy’s a kind of blindness –
I sink down
and then down. Or maybe
I haven’t moved at all,

it’s hard to tell.
What’s to measure by?
…Shutting my eyes
in school assembly,
I used to wonder
whether I was really upright
or tilting absurdly…

Eight days and not a soul.
The wind
soughs in the chimney.
If I shut my eyes
I begin to float.
Sometimes the dog wakes,
scratches, or paces…

Something must make me believe
I have sensation
in this odd wool-muffled object
I call “my” arm,

but not in the blue-and-cream chintz
chair-arm it rests on – ?
Sometimes I feel I could guess

what it is to be the dog
in her wise boredom –
even to burn like this small
domestic fire.
Stupid, of course,
but tonight every light’s
on its own –

though if you passed close enough
you’d hear each one
rapt in monody –
Life is beautiful
the log shifting
in the stove whispers
to me, and to the dreaming dog.

Un limbaj tainic

Cu botul spre foc,
câinele stă de-a curmezişul
covorului meu marocan
geometric, roşu şi auriu,
în cameră aducând
‘odihnă şi tihnă’.
Cenuşa buştenilor arde
şi adierea ei
pare să legene
o arcă mică –
Îmi închipui un motor
încingându-se şi pocnind surd
între grinzile ei.
Oftează
şi dă din coadă,
ca semn al unei bucurii
pe care aş putea-o împărtăşi.

Singurătatea e un fel de orbire –
Mă afund
şi iarăşi mă afund. Sau poate

nici nu m-am mişcat,

greu de spus.

Prin ce s-ar măsura?
... Închizând ochii
la întrunirile şcolare,
obişnuiam să mă întreb
dacă eram cu adevărat dreaptă
sau dacă mă înclinam absurd ...
Opt zile şi nici un suflet.
Vântul
freamătă în horn.
Dacă închid ochii
încep să plutesc.
Uneori câinele se trezeşte,
se scarpină, sau se plimbă ...
Ceva trebuie să mă facă să cred
că senzaţia
se află în obiectul ciudat, înfăşurat în lână
pe care-l numesc braţul ‘meu’,
şi nu în cretonul albastru-şi-crem
de pe braţul fotoliului pe care se odihneşte – ?

Uneori simt că aş putea ghici
cum e să fii câinele
cu plictiseala-i înţeleaptă –
cum e să arzi ca acest
focuşor domestic.
O prostie, desigur,

dar astă seară fiecare lumină e
pe cont propriu –
deşi, dacă ai trece destul de aproape

ai auzi cum fiecare e
cufundat în elegie –
Viaţa e frumoasă
cu buşteanul zbătându-se
în murmurul sobei
pentru mine şi câinele meu visător.

The Code

We have discovered the secret of life.
- Francis Crick

How each thing gathers to a whole,
the leaven in its heart
holding a pattern before it shows
capacity –

the tree inside the feathered stamen,
the egg inside the bird,
are infolded, not unthought –
like something heard.

As if intention stored itself
in the unspeaking world,
or creation longed to speak
one secret word –

Who failed to crack the egg?
I-I-I cries the lark.
Who missed the mystery of birth?
The nodding larch.

Alone in our unceasing day
we press against the curve
that presence makes of land – and sky –
and hear the beat

of what can never come to term
but stopless grows:
the public secret of a code
the whole world knows.

Codul

Am descoperit secretul vieţii.
– Francis Crick
Cum fiecare lucru se însumează într-un tot,
plămădeala din centrul fiinţei
include un prototip mai înainte de a-şi arăta
înţelesul –
copacul din lăuntrul staminei pufoase,
oul din lăuntrul păsării,
sunt ascunse, dar nu neaşteptate –
precum ceva desluşit.
Ca şi cum intenţia s-ar fi acumulat
în lumea celor care nu cuvântă,
sau creaţia ar fi tânjit să rostească
un cuvânt nemărturisit –
Cine n-a izbutit să spargă oul?
Eu-Eu-Eu strigă ciocârlia.
Cine n-a pătruns misterul naşterii?
Zada încuviinţează.
Singuri în ziua nesfârşită
ne îmbulzim în curba
pe care doar existenţa o înţelege, pământ – şi cer –
ea aude pulsaţia
a ceea ce nu ajunge la împlinire
dar creşte neîncetat:
secretul unui cod
pe care-l ştie toată lumea.

Envoi

What we hope for
is a time to come

when we'll look back on these afternoons
coined with leaf-shadow and rain

as if to a beautiful exception,
that clarity

in gaze or touch –
the sudden rightness of a room,

blood-clot cherries in a blue bowl
and hogweed frothing at the window –

Realizing then
what it meant to live this way,

finding perfume from things we dream of
in the grain of a table,

the dust that shifts on the summer sill.

Mesager

Speranţa noastră se află
în timpul care va veni

când vom privi îndărăt spre aceste după-amieze
îmbibate de umbra frunzelor şi de ploaie
ca spre frumoase excepţii,
limpezimea aceea
din priviri sau atingeri –
subita verticalitate a unei camere,
cireşe sângerii într-un bol albastru
şi bălării aburind la fereastră –
Mai târziu ne-am dat seama
ce însemna să trăieşti în acest fel,
să regăseşti parfumul viselor noastre
în fibrele mesei,
praful care se cerne pe pragul verii.

Endgame

The blind-cords
hang looped
in air –
like a gesture
awaiting completion

or a story
where colour drains
from the walls
as your hand closes
on the rope.

In the garden
a blackbird whickers
across the lawn…
These still
interiors

where everything
bears witness –
dust on chintz,
magazines, the riff
of light in china –

are like chantries.
Their lights go on
among the shrubs,
to the edge
of the world.

Sfârşit de partidă

Sfori nevăzute
atârnă înnodate
în aer –
ca un gest
aşteptând sfârşitul
sau ca o poveste
în care culoarea se usucă
pe pereţi
aşa cum mâna ta se strânge
pe frânghie.
În grădină
o mierlă scânceşte
peste pajişte...
Aceste interioare
încremenite
în care totul
stă mărturie –
praful de pe cretoane,
reviste, sclipiri
de porţelan –
sunt ca bănuţii de pomană.
Lumina lor se strecoară
printre tufe
până la marginile
lumii.

Rough Music

Songs without Tunes

Eurydice –

The river tightens
its tourniquet
Water music

Held tight,
fear turns an
old tune –

Hurdy-gurdy heart,
lead me
down-river

Orpheus –

Summer evenings at the weir:
her body in green water
or warm on the bank beside me
as we shared a beer…

Eurydice –

I'm the lost girl,
a trace on the tape,
in the lens

That half-articulate blur
glimpsed in the blink
of your eye

Orpheus –

How could she just disappear?
I thought we'd live together –
but she's gone
Atoms in air

her red scarf, her shining hair
Hades –

I brought her home –
I bring them all home –

the bruised, the crushed,
defaced, deflowered

Fruits of love
from the black river

Orpheus –

Hold her in your arms
she slips away through the dark
Hold her with a ring
she slips through like a magician's scarf
Hold her with a knife
she slips away
she slips away

Hades –

Consider the evidence
Just-married,
a girl goes looking for danger –
which suggests ambivalence

And the boy won't let it go –
No –
he threatens to kill himself
Not what you'd call a hero

Eurydice –

Love is an eclipse
I wanted to step into the light –
that vast silence

free of fists and hearts and rose tattoos,
flotsam and jetsam
of his need

Every girl wants to be free

When the snake bit
I offered my arm

After the fix I put on my ring,
I rolled down my sleeve
to cover the scar

Hades –

Death
chill on the stairs
Death
the way your dealer looks at you
Death
a car stopping too close
Death
shouts in an empty street

Orpheus –

I wanted her light
she brought it with her
I wanted her skin
she dressed me in it
I wanted her breath
she held it for me
I wanted her smell her nostrils her secret music
she took them away

Hades –

When the boy came looking
I should have shut the door,

you could see he was trouble,
a smack-head guitar dreamer

They had one final row –
tears, screaming – Then I lost it

What happens
when anger opens the sluice?
Eurydice –

It wasn't love, the second time

I disappeared
The water shone black and white
like a choice

I swam upriver to my heart
looking for harbour
till Death took me at last,
like a lover
Letter to —

Midnight in my small
serious cell:
its walls are pink and recently-plastered,
its high ceiling suggests prayer.
Close by, a fan yaws on, and on.
It yaws when I switch the light off,
the heater off –

but I mind, and don't mind.
The cloister's going on with its business
and I'm in its comfortable,
well-appointed belly
like a princeling in a womb
crammed with furniture –
a literal Gothic dream!

Suppose I stayed here,
tucked up,
till a sort of gestation
worked itself out – ?
…But morning sets the kitchen flue
roaring from the roof opposite
and grayish light

puddling the lino –
also, I feel sick
after last night's reheated fish supper.
It's hard to stop the self
leaking away
into these distractions,
every bit as irresistible as usual,

but, "Recollect yourself",
Montaigne, or my mother, might say –
so I do –
in the quirky limestone light.
It's so like rumour or an aroma,

so comfortingly human,
that all I can do is be human...

Downstairs,
lavender bushes
cluster like grey mops
and our young cook's smoking
at the kitchen door – thoughtfully.
When he finishes he adjusts his cap,
an unhurried gesture,

everything in good time
(except fish).
First you have to know something,
the gesture suggests,
then you can love it.
Instance: My scrabble
of tourist thoughts.

After a pause (really a nap) –
then all at once –
I discover everything's digested.
Not just poisson à la Carcassonne,
but my cell too –
its tall window, its baby-turquoise
shutters with a lift-and-turn

nineteenth-century ratchet
from whose daisy
I've strung salami, and plum tomatoes…
We are what we love.
Strong flavours, and light,
and the way a shadow shows itself
on the pink wall –

so intimate –
make a life I could choose.
And though you already know this much,
I'm writing, from a town
you've never visited,
to thank you for something –
it might be patience –

that's as real
as these sunny trophies.
Here in the Midi,
light loves the limestone so much

it seem to collect not on
but in it;
the pale carious stone

steals fire.
Do you see what I mean –
and what's behind these
stones and tiles
rimmed with street-noise,
these shutters
and the crackling bread?

Muzică disonantă

Cântece fără melodie

Euridice –
Râul se strânge
ca un bandaj de compresie
Muzica apei
Apăsătoare,
frica roteşte
o melodie veche –
Inimă de flaşnetă
călăuzeşte-mă
în josul râului
Orfeu –
Serile de vară la stăvilar:
trupul ei în apa verzuie
sau cald, pe bancă, lângă mine
pe când împărţeam o bere …
Euridice –
Sunt fata pierdută,
amprentă pe o peliculă,
sub lentilă
Umbra aceea pe jumătate ascunsă
licărea în privirea furişă
a ochilor tăi
Orfeu –
Cum a putut să dispară?

Gândeam ca vom trăi împreună –

dar ea s-a dus
Atomi în aer
eşarfa ei roşie, părul ei strălucitor
Hades –
Am adus-o acasă –

Îi aduc pe toţi acasă –
cei stâlciţi, cei zdrobiţi,
cei desfiguraţi, cei distruşi
fructe ale iubirii
din râul cel negru
Orfeu –
Prinde-o în braţe
Ea se furişează prin întuneric
Prinde-o cu un inel

eşarfă de magician, ea se furişează mai departe
Prinde-o cu un cuţit
ea se furişează mai departe
ea se furişează mai departe
Hades –
Gândeşte-te ce împrejurare
Proaspăt căsătorită,
o fată aleargă în calea primejdiei –
care sugerează ambivalenţa

Dar băiatul nu vrea să renunţe –
Nu –
el ameninţă că se sinucide

Nu e ceea ce s-ar numi un erou
Euridice –
Iubirea e o eclipsă
Voiam să păşesc în lumină –
liniştea aceea imensă
eliberată de pumni, de inimi şi de tatuaje roz,
mărunţişuri
ale trebuinţelor lui
Orice fată vrea să fie liberă
Când şarpele a muşcat
i-am oferit braţul
După doză, mi-am pus inelul,
mi-am tras mâneca în jos
ca să acopăr cicatricea
Hades –
Moarte
frig pe scări
Moarte
felul în care dealerul te priveşte
Moarte
o maşină frânând prea aproape
Moarte
strigăte pe o stradă pustie
Orfeu –
Voiam lumina ei
ea a luat-o cu ea
Voiam pielea ei
cu ea mă îmbrăca
Voiam respiraţia ei
ea şi-o păstra pentru mine
Voiam mireasma ei, nările ei, armonia ei lăuntrică
ea le-a dus cu sine departe
Hades –
Când băiatul a venit să privească

ar fi trebuit să închid uşa,
puteai vedea că el reprezintă pericolul,
un zgomotos visător al ghitarei
Ei au avut o ultimă ceartă –
lacrimi, ţipete – Apoi, nu mai ştiu
Ce se întâmplă
când furia deschide stăvilarul ?
Euridice –
N-a fost iubire, a doua oară,
când am dispărut
Neagră şi albă, apa a strălucit
ca o alegere
Am înotat împotriva curentului inimii mele
căutând un port
până când Moartea m-a luat în sfârşit,
ca un iubit

Scrisoare către –
Miezul nopţii în celula mea
mică şi serioasă:
zidurile ei sunt roz, proaspăt tencuite,
tavanul ei înalt invită la rugăciune.
Aproape, un ventilator dă rateuri, iar şi iar.
Dă rateuri când sting lumina,
sau radiatorul –

îmi pasă şi nu-mi pasă.

Mânăstirea îşi vede de-ale ei

şi eu mă aflu în pântecele ei
confortabil, bine mobilat
ca un prinţişor într-un uter
ticsit cu mobilă –
un adevărat vis gotic!
Să presupunem că am stat aici,
învelită,
până când un fel de gestaţie
şi-a făcut lucrarea – ?
… Dar dimineaţa reglează fumul de la bucătărie
urlând de pe acoperişul de peste drum
lumina cenuşie
stropind linoleumul –
mi-e greaţă

după cina de ieri cu supă de peşte reîncălzită.

E greu să opreşti sinele

care se prelinge
spre aceste amuzamente,
fiecare strop la fel de irezistibil ca de obicei,
dar, ‘Vino-ţi în fire’,
cum ar spune Montaigne sau mama –
aşa şi fac –
în lumina calcaroasă şi cam ciudată.
Seamănă atât de mult cu un zvon sau cu o mireasmă,
atât de omeneşte reconfortant,
încât tot ce pot face este să fiu om…
Jos,
tufe de lavandă
cresc înmănunchiate în smocuri cenuşii

şi tânărul nostru bucătar fumează
în pragul bucătăriei – dus pe gânduri.
Când termină îşi potriveşte boneta,
un gest domol,
totul la timpul potrivit
(cu excepţia peştelui).
Mai întâi trebuie să ştii ceva,
sugerează gestul lui,
apoi s-ar putea să-ţi placă.
De exemplu: încropeala
gândurilor mele de turist.
După o pauză (de fapt un somn de după-amiază) –
se-ntâmplă totul deodată –

Descopăr că totul e digerat.
Nu numai *poisson à la Carcassonne*,
ci şi celula mea –
fereastra ei înaltă, obloanele ca peruzeaua
având drept mecanism
o roată dinţată din secolul nouăsprezece
pe ale cărei margarete

am atârnat salam şi roşii ţuguiate...
Suntem ceea ce iubim.
Miresme puternice, şi lumină,
umbra care se arată
pe zidul roz –
atât de lăuntric –
întruchipează o viaţă pe care aş fi putut să o aleg.
Aşa cum ştii prea bine,

Scriu dintr-un oraş

pe care nu l-ai vizitat niciodată,

ca să-ţi mulţumesc pentru ceva –
ce s-ar putea numi răbdare –

ceva la fel de adevărat
ca aceste trofee însorite.
Aici în Sud,
lumina iubeşte atât de mult calcarul
încât pare să se adune nu *pe*
ci *în* el;
piatra albă, poroasă
fură focul.
Înţelegi ce vreau să spun –

şi ce se află dincolo de aceste
pietre şi olane
tivite cu zgomotul străzii,
dincolo de aceste obloane
şi de pâinea crocantă?